Ч. 71 Пятниця 29 марта (11 цьвітня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї. — Вісти з Сербії. — Закон против анархістів. — Справа альбаньска і Італія.)

З Відня доносять часописи, що п. президент міністрів, др. Кербер, мав вчера конференцию з провідником нїмецкого сторонництва народного, дром Дершатою. — В послїдних днях промавляли на зборах виборців чеські посли: др. Герольд і Ґреґр, і оба рішучо виступали против Нїмців. — Vaterland доносить, що католицке сторонництво словіньске не годить ся на полагодженє справи чеської в той спосіб, аби словіньскі паралельки перенести до місцевости Саксенфельд і утворити там окрему словіньску ґімназию. Також Slav. Correspondenz містить розмову з одним із словіньских провідників, котрий рішучо відкидає таку угоду. Саксенфельд, то маленьке місточко, котре цїлком не надає ся на поміщенє ґімназиї, і заснована там ґімназия не мала би значіня. Пригадує, що Словінцям роблено вже раз в р. 1895 таке предложенє, але они его відкинули. Вкінци заявив, що Словінцї не противлять ся угоді з Нїмцями, але уважають угоду в справі цельскій неможливою. На нинї, то єсть на 10 цьвітня, скликано до Целля віче словіньских мужів довірия. Вислано 600 запрошень, з виключенєм Краінців, котрі стоять за знесенєм словіньскої ґімназиї в Целлю. Віче має запротестувати против всяких нїмецких замахів на Целлє. — Нїмецкі людовцї домагають ся, аби на случай признаня Празї 16 міліонів корон на асанацию міста, одержали такі підмоги також нїмецкі міста: Градець, Цельовац, Інсбрук, Лінц, Зальцбург, Опава, Ліберец і инші, на що треба квоти 50 міліонів корон. На погляд нїмецких людовців, ті підмоги, як конче потрібні на асанацийні цїли, суть так само державною конечностию, як будова водних каналів. Дальші жаданя нїмецко-людового сторонництва суть слїдуючі: заведенє нїмецкого язика державного, усуненє славяньских урядників із спірних язикових територий, забезпеченє нїмецкого язика на поли шкільництва.

Сербскі урядові круги в Бїлгородї виступають дуже рішучо против донесень віденьских часописий о мнимих відділах ворохобників, які мають творити ся в Сербії, а відтак перекрадати ся до Туреччини і викликувати там розрухи та о мнимім перевожуваню оружия і муніциї до новобазарского санджаку. Ті круги кажуть, що донесеня австрийскої праси суть злобною видумкою і вчевнюють, що сербске правительство приносить великі жертви, аби удержати на границї лад і спокій.

В державі Нового Йорку, частині великих Сполучених Держав, ухвалив тамошний сойм закон против анархістів, а новойоркский ґубернатор Одель той закон підписав. Закон забороняє ширити в державі Нового Йорку анархістичні науки словом або письмом під карою 10 лїт вязницї або 5000 долярів. Накладцї і редактори анархістичних часописий мають бути карані дволїтною вязницею або карою 2000 долярів. Та сама кара визначена також для тих, котрі дозволять на збори анархістів в своїм домі, або дадуть у себе притулок звістним анархістам і тим улекшать їм довершенє їх злочинних намірів. З причини виданя такого закона буде мусів звістний провідник американьских анархістів Иоган Мост перенести ся разом з своєю часописию Freiheit до якої иншої держави північної Америки, де ще не ухвалено законів против анархістів. Як доносять, в цїлій північній Америцї веде ся тепер жива аґітация за виданєм подібно острих законів на анархістів. З Америки переселює ся богато анархістів до Анґлії, котра має найліберальнїйші закони із всіх держав.

Римска часопись Tribuna обговорюючи положенє в Альбанії заявляє, що Італія не гадає цїлком о розширеню своїх посїлостий по другій сторонї Адрийского моря. Она бажає лише, коли би не дало ся здержати ходу подій, полишити Альбанію Альбанцям. Австрия і Італія можуть і повинні порозуміти ся в тій справі. Хто бажає чесного мира над Адрийским морем, той не буде ставити перепон такому порозуміню.

Новинки.

Львів дня 10-го цьвітня 1902.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надїлив старосту Йосифа Гарасимовича у Львові кавалерским хрестом ордеру Франц Йосифа.

---

46) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Дальше.)

— Отже преці є такі напитки, — сказав на то Анї, і призадумав ся. — Але они хиба лиш для молодих мужчин позискають серця. А коли таке, то стара мало має хісна з того, бо молодість єсть вже сама собою чаром, котрий викликує любов. Ба, коби я був такий молодий як Паакер! Ти сьмієш ся з мужчини, що так зітхає, або по правдї сказавши, із зітхаючого старця! А вжеж, що зі старця, бо половина житя вже поза мною. А все-таки витолкуй менї одно, Катутї, моя другине, найрозумнїйша із жінок! Коли я ще був молодий, то дївчата пропадали за мною, і було богато таких, що менї подобались, але анї одна не мала для мене більшого значіня, як лиш яка забавка, не виймаючи навіть моєї, так борзо помершої жінки; а тепер забаглось менї дївицї, котрої я би міг бути батьком. Та й не длятого, щоби нею любувати ся, а длятого, щоби она послужила менї до моїх цїлий, а що она мене не хоче, то я так не маю спокою, так дурію, що . . . не богато бракує, а я подобав би на того Паакера, що купив собі любовний напиток!

— А ти говорив з Бент-Анатою? — спитала вдовиця.

— Та ще й мав такий розум, — відповів Анї, — що заставив єї таки власними устами повторити ту відмову, яку она післала менї була через тебе. От видиш, що я потерпів на дусї!

— Та нїби длячого она тобі відмовила? — спитала вдовиця.

— Длячого? — відозвав ся Анї. — Бент-Анат і длячого! То таки мусить правда бути, що тота женщина має королївску гордість, а сама величава Маа [1]) у власній особі не була би правдивійшою. Она то справедшна велич, а то, що ми робимо, видаєсь менї супротив неї незвичайно нужденним. Але так вже єсть, що в моїх жилах єсть богато капель Тутмесової крови, а хоч житє научило мене гнути карк, то таки мене болить то згинанє. Радости і вдоволеня з мого положеня і мого дїланя я нїколи не зазнав, бо я був завсїгди чимсь більшим, як менї вільно було бути, а робив завсїгди меньше, як повинен був робити. Щоби не виглядати завсїгди загнїваним, я усьміхав ся. На моїм лици нема більше нїчого, як лиш та шкіра, з якою мене моя мати породила, а все-таки ношу заєдно маску, служу тому, над котрим я паном з роду, ненавиджу Рамзеса, котрий мене щиро чи не щиро називає своїм братом, а коли удаю, що нїби скріпляю основу его панованя, то пильненько їх підкопую. Цїле моє житє то одна неправда!

— Але она станесь правдою, — перебила єму Катутї, — скоро боги дозволять тобі тим бути, чим ти єси, правдивим королем сего краю.

— Давна річ, — усьміхнув ся на то намістник. — Майже тими самими словами сказав менї то нинї найстарший єрей Амені. Розум наших єреїв і женщин мають щось спільного з собою; та й ви воюєте подібним оружием. Замість меча, уживаєте слів, замість списи, у вас сильце, і ви ловите не за тїло, але за душу.

— Чи хочеш нам тим докоряти, чи хвалити нас? — спитала вдовиця. — На всякий случай не брак нам сили, і длятого, як менї здає ся, з нас такі союзники, що можуть до чогось придати ся.

— То правда, — усьміхнув ся Анї, — таже в сїм краю не потече анї одна сльоза чи то горя, чи радости, щоби остаточно не були єї причиною або якийсь єрей, або женщина. Я таки то на правду кажу, Катутї! На десять великих подій єсть девять, до котрих ви належите. Ти дала почин до всего, що тут лагодить ся, а я готов таки признати ся, що я ще перед кількома годинами готов був, мимо наших найновійших успіхів, зречи ся моїх претенсий до престола, як би лиш з уст тої женщини, Бент-Анати, замість: „нї", було „так" вийшло.

— Ти змушуєш мене вірити в то, — сказала на то Катутї, — що слабий рід має

[1]) Богиня правди

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував дра Павла Кучеру приватним доцентом анатомії патольоґічної на виділї медичнім львівского унїверситету. — П. Мінїстер торговлї іменував контрольора Кам. Зиґфріда старшим контрольором почтовим в Станиславові. — П. Мінїстер судівництва іменував авскультантів ад'юнктами: І Калиневича в Краківци, дра Корн. Могильницкого в Серетї, Жигм. Лелевича в Городенцї і Влад. Соколовского до львівского висшого суду краєвого.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер судівництва перевїс нотаря Марк. Руксера з Нижанкович до Синяви, а нотарияльного кандидата в Бурштинї Ів. Мелешкевича іменував нотарем в Нижанковичах. — Дирекция почт і телеґрафів перенесла контрольорів: Ферд. Пивецкого з Тарнова до Ряшева, а Вікт. Вечерка з Кракова до Львова. — П. Мінїстер судівництва перевїс ад'юнктів судових: І. Пясецкого з Самбора до Мостиск, а Лук. Червяньского зі Скалата до Бурштина.

— **Шематизм руского духовеньства перемискої епархії,** що появив ся сими днями, виказує, що в тій епархії було 1,014.587 душ греко-кат. обряда. Єрархію становили: 1 епископ, 7 катедральних і 10 почетних крилошан, 864 парохів, 124 сотрудників, 7 сьвящеників-пенсіонїстів, 1 без занятя, 37 при школах і войсковій службі, 96 студентів богословя, 34 монахів, 12 монахинь. Парохій є 687, церквей матерних 712, дочерних 572, монастирів 7, вислужених деканів 20, сьвящеників-ювілятів 21, деканатів 40.

— **Злочинний замах.** До львівских часописий доносять з Перемишля, що на зелїзничій стациї Бакінчичі попереривали оногди невислїджені доси виновники перед самим приходом поїзду проводи зворотниць, в наслїдок чого поїзд був би вїхав на фальшиві шини і був би розбив ся. На щасте ушкоджене замічено ще завчасу і в послїдній хвили здержано поїзд.

— **Огонь.** Дня 5-го с. м. навістив великий пожар місточко Дунаїв, перемишляньского повіта. До години знищив огонь 22 домів і до 60 будинків господарских. Більша часть погорільцїв не була обезпечена. Без даху і хлїба остало до 200 осіб. Завязав ся ратунковий комітет.

— **Великої крадежи** допустив ся невислїджений доси злодій на шкоду годинникаря і золотаря Гальперна в Тернополи. Він здаєсь, знав дуже добре розклад будинку, бо влїз до склепу через комин, котрий мав більші дверцї виходячі до сіний, а від склепу був відділений лиш стїною грубости одної цегли. Злодій вийняв цеглу і легко зробив більшу діру до склепу, позабирав звідтам всї дорожші золоті предмети, але срібних зовсїм не рушив. Вартість вкрадених річий доходить до 2800 К.

— **Зі Стрия.** Аматорске представлене драматичного кружка в „Народнім Домі“ відбуде ся в понедїлок дня 14-го цьвітня (а не 7-го, як було перше постановлено). Представлена буде комедия Фредри „Дами і гузари“ в перекладї Ів. Вахнянина. Карти вступу можна замовляти в „Народній Торговли“.

— **По реколекциях для учителїв народних.** В другім тиждни сего великого посту відбули ся під протекторатом Впреосьв. Митрополита Шептицкого реколекциї для народних учителїв. Всїх учителїв прибуло лише 20. Причина так малого числа участників єсть здаєсь тая, що то перші реколекциї для народних учителїв та не було привички, а по друге було оголошено за пізно в часописях, і то не у всїх. Але учителї львівского повіту повинні були таки численнїйше явити ся. Гарні науки проповідував Всч. О. Веселий, ч. сьв. В. В. 3 рази дуже красномовно а при тім й патріотично. Нехай Всевишний заплатить єму за той труд. На закінчене прибув Впреосьв. Митрополит, відправив Службу Божу і всїх 20 учителїв запричащав. Відтак участники сего торжества удались до помешканя о. ректора, де п. Шумский іменем всїх учителїв зложив подяку Впр. Митрополитї; по чім Впреосьвящений розмавляв з кождим і просив, щоби дати Єму практичні вказівки на будуче — де, та в якім часї булоб добре подібні реколекциї урядити. Вкінци зазначу, що вигідне помешкане, дуже добру обслугу і знаменитий харч мали всї даром в духовній семинарії. Дай Боже, щоби реколекциї для народних учителїв відбували ся що року.

— **Львівскі злодії** збирають тепер обильне жниво по церквах з нагоди великопістних реколекций. Так в суботу вечером в Преображеньскій церкви „Народного Дому“ в часї місийного торжества, очистили они кишенї многим женщинам і мужчинам з робітничих верств. В тій самій церкви украдено о. Платонидови Филясови, в часї коли голосив проповідь, 200 К. з кишенї плаща, полишеного в захристиї. — В сьвятоюрскій церкви відрізав якийсь злодій одній бідній женщинї кишеню, в котрій було 48 К.

— **Пять днів в снїгу.** З Ню-Йорку доносять, що з початком сего місяця на однім із степів (прерий) північної Америки снїг завіяв був один поїзд північної зелїзницї, котрим їхало 250 пасажирів. Позаяк не було з нїзвідки помочи, мусїв поїзд через пять днїв стояти в снїгу, серед страшенної метелицї. Наконець не було вже й що їсти та чим огрівати ваґони, длятого всї зйшли ся разом, щоби бодай в той спосіб огріти ся. Машинїсть гадав, що може бодай самою машиною видобуде ся якось зі снїгу і відчепив єї та пробовав їхати, але то не удало ся, а машинїсть бідачиско зійшов остаточно з розуму. Проф. Кольґрав з Вашінґтону підрізав собі з розпуки горло, а майже всїх пасажирів взяв такий страх, що они ходили майже вже як на пів божевільні. Аж пятого дня наспіла поміч і поїзд видобуто зі снїгу.

— **Знайшов собі адвоката.** Вчера приїхав з Бринець селянин Мартин Гаклюка до адвоката, і по дорозї вступив до шинку. Там знайшов собі якогось покутного писаря, і так основно нарадив ся з ним, що не знав вже що з ним діє ся, і полїцаян мусїв відставити єго до арешту, щоби він там переспав ся. То було й щастєм для Гаклюки, бо він мав це кількадесять корон при собі, котрі були би єму певно забрали львівскі любителї чужих гроший.

— **Напасть на гладкій дорозї** стрітила оногди робітника Ернеста в Берлинї. До каменицї, де він мешкав, любили заходити на ніч всїлякі бездомні, і ночувати там на подвірю або на подї. Ернест вертав оногди пізно в ночи до дому і вийшов вже був сходами на перший поверх, коли вараз мешканцї каменицї, думаючи, що то знов якийсь бездомний, кинулись на него, страшно єго побили, зволїкли сходами в долину і викинули за браму. Тяжко побитого відставила полїция на стацию ратункову, де ще й показало ся, що хтось пробив єму ножом ногу, і зробив в ній глубоку рану.

сильнїйшу волю, як сильнїйший. Таже ви й в подружу називаєте нас „панями дому“, а коли родичі горожан ослабнуть, то в сїм краю єсть обовязком доньок а не синів удержувати їх. Але ми женщини маємо і свої слабі сторони, а в першім ряді цікавість. Бент-Анат мусїла чей сказати сяку або таку причину, для чого тебе з нїчим відправляє.

— Ти знаєш так богато — сказав на то Анї — що можеш вже й все знати. Она позволила менї поговорити з собою сам на сам. То було ще рано і она як-раз вертала із сьвятинї, де їй старий, слабосильний перший пророк вернув назад чистоту. Приступила до мене така сьвіжа, красна і горда, така сильна і здорова як богиня і княгиня. Серце в менї забило ся, як би у якого молодця, і підчас коли она показувала менї свої цьвіти, я собі подумав: Ти прийшов, щоби через ню позискати нове право до престола, але коли она згодить ся стати твоєю, то буду Рамзесови щирим братом і вірним намістником, та буду при ній і через ню уживати спокою і щастя, заким буде за пізно до того. Колиж мене відправить, то нехай сповнить ся судьба і замість мира та любови виберу борбу о корону, котрої позбавили в поганий спосіб мій рід. Я зачав просити єї о руку; але она не дала менї говорити, назвала мене благородним мужчиною, достойним женихом....

— А тепер прийшло тото „але“ — перебила єму Катуті.

— Таже прийшло — відповів Анї потверджуючи — і то в виді отвертого „нї“. Я спитав о причину, а она просила мене, щоби я вдоволив ся самим „нї“. Тогди я став конче допоминати ся, аж она менї перебила і з гордою рішучостию признала ся, що волить когось другого як мене. Я хотів довідати ся імени того щасливого, але она тому спротивилась. Аж тепер кров в менї заграла і мене дуже тягнуло до неї, але я мусїв вийти відправлений без надії і з новою палющою ідию в серци.

— Ти заздрістний — сказала Катуті. — А чи знаєш на кого?

— Нї — відповів Анї — але маю надію, що довідаюсь через тебе. Що діє ся ось тут в серединї, того не умію словами сказати. Але одно знаю, а то: що я увійшов був до палати яко чоловік похитливий а вийшов звідтам з кріпкою готовостию. Жену тепер наперед, щоби вже не завернутись. Тепер вже не треба тобі буде мене підганяти, хиба лиш здержувати, а коли я вернув домів, то, як колиб боги хотїли менї дати знак, що хотять менї помагати, я застав найстаршого єрея Амені і Паакера, що чекали на мене на підсїню. Амені буде дїлати для мене в Єгиптї а Паакер в Сирії. Моє войско що вертає побідоносно з Етіопії увійде завтра рано з тріюмфом то Теб, мов би оно воювало під проводом короля, а відтак возьме участь в торжестві долини. Пізнїйше вишлемо єго до північного краю та розмістимо по кріпостях, що боронять Єгипту від ворога ідучого від всходу: в Таніс, Пелюзиюм, Дафне і Міґдоль. Рамзес жадає, як знаєш, щоби єрейских рабів тут вивчити і післати єму відтак яко войско на поміч. Я пішлю єму половину підданих, а друга половина буде служити менї до моєї цїли. Залогу з Мемфіса, котра вірна Рамзесови, пішлемо до Нубії, а на єї місце прийде войско, що вірне менї. Нарід в Тебах дає ся вести єреям, а завтра покаже єму Амені, хто єсть єго правдивим королем, хто застановить війну і увільнить єго від податків. Нехай побачать, хто милїйший богам, чи послїдний потомок давного королївского роду, чи накорінок нового. Рамзесові дїти будуть виключені від торжества, бо Амені мимо першого пророка Амонової сьвятинї в Тебах, стоїть при тім, що Бент-Анат нечиста. Молодий Рамері наробив якогось лиха а Амені, котрий придумав ще щось иншого великого, виключить єго із Сетівого дому. То все подїлає на товпу! А як стоїть справа в Сирії, ти знаєш. Рамзесови допікають дуже Хети та їх союзники. Цїлим тисячням вже надоіло стояти вічно в поли і сполучать ся з нами, коли би прийшло вже до крайности; але може побідимо й без борби, а іменно скоро і Паакер зробить то, що до него належить. Передовсїм же треба тепер борзо дїлати!

— Та я вже й не пізнаю того линявого, що то був такий обачний і так богато розважав — сказала на то Катуті.

— Бо обачне розважуванє було би тепер необачностию — відповів Анї.

— А як король ще заздалегідь довідає ся о тім, що тут діє ся? — спитала Катуті.

— Таже я сказав — відозвав ся Анї. — То заміняємо ролї!

— Ти зле собі гадаєш — сказала на то Катуті. — Таже я ще й тепер пру наперед: але я би хотїла пригадати тобі на конче потрібну осторожність. В найблизших тиждням повинні би лиш твої листи доходити до табору а нїякі инші.

— От і знову ти то само кажеш, що й єрей — засьміяв ся намістник — бо Амені то само менї радив! Всї листи, які би й не були, будуть задержувані на кріпостнїй лінії межи Пелюзіюм а очеретовим морем. Лиш мої листи, в котрих я буду жалувати ся на розбійниче племя пустинї, що нападає на післанцїв, будуть доходити до короля.

— То розумно — сказала вдовиця. — А кажи також пильнувати пристаний над очеретовим морем і писарів. Коли станеш королем, будеш з їх переловлених листів знати, хто тобі прихильний а хто нї.

Телеграми.

Відень 10 цьвітня. Німецкий канцлєр ґр. Більов прибув до Відня вчера, о годині 10-ій вечером, і забавить до пятниці. Цїсар прийме єго на авдиенциї. Гостина гр. Більова викликує у Відни загальну увагу в політичних кругах.

Льондон 10 цьвітня. Вчера появили ся на біржи ріжні поголоски о мирових переговорах. Правительство відмавляє всяких пояснень. Як зачувати, ораньскі Бури не хотять приймити условій мира, які вже прийняли Трансвальці.

Амстердам 10 цьвітня. Після вістий, які одержали бурскі відпоручники в Европі, теперішне положенє Бурів єсть так користне як на самім початку війни. В окруженю Кічнера заволоділо велике пригноблене з причини бурских побід і становища короля Едварда, котрий конче хоче заключеня мира.

Петербург 10 цьвітня. „Правит. Вестнік“ потверджує усуненє з уряду римо-кат. епископа Преосьв. Зверовича з Вильна.

Брукселя 10 цьвітня. З огляду на можливість уличних забурень покликав мінїстер війни часть резерви під оружиє.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 9-ого цьвітня 1902.	пла-тять К. с.	жа-дають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535 —	547 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350 —	380 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	560 —	570 —
Акциї гарбарні Рянів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95·30	96·—
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	109·70	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	99·30	100·—
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	100·50	101·20
4% листи застав. Банку краєв. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	95·20	95·90
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	95·50	96·20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	95·40	96·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·90	98·60
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·—	102·70
„ „ „ „ $4^1/_2$%	100·30	101·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·30	97·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·50	97·20
„ м. Львова 4% по 200К.	92·50	93·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	57·50	58·50
Угорск. черв. хреста	29·50	30.50
Іт. черв. хрес. 25 фр.	27·50	30.50
Архік. Рудольфа 20К.	74·—	78.—
Базиліка 10 К	19·15	20.15
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок нїмецких	117·—	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні . 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ удїлів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ удїлів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ані заперечуючи покивав головою і сказав:

— То поставило би мене в трудне положенє, бо як би я хотів карати тих, що стоять тепер по сторонї свого короля, а вивисшати других, то менї прийшлось би правити державою зі зрадливими слугами, а відопхнути вірних від себе. Тобі не треба червоніти ся, моя другине, бо ми прецї одної крови і моя справа то і твоя.

Катуті взяла за подану руку і сказала:

— Так і єсть. Та я й не жадаю нїякої иншої заплати, як лиш то, щоби побачити знов піднесений рід своїх предків.

— Може то й удасть ся—відповів Ані—але на як короткий час, коли не... коли не... Подумай над тим, Катуті, розвідай, возьми собі до помочи свою доньку: Хто той, котрого она — ти знаєш, кого я маю на думці — котрого Бент-Анат полюбила?

Вдовиця налякала ся, бо Ані вимовив ті послїднї слова з такою нагальностию, яка не годилась з єго дворяньским поведенєм; але й зараз усьміхнула ся і стала єму вичисляти імена тих немногих молодих шляхтичів, що не пішли з королем на війну і лишили ся в Тебах. — А може то єї брат Хамус? — спитала она наконець. — Правда, що він в таборі, але...

В сій хвили увійшов Нему, котрий підслухав цїлу розмову, на веранду, удаючи, що іде з города та відозвав ся:

— Простіть менї, мої велителї; але я довідав ся дивних річий.

— Кажи! — відозвала ся Катуті.

— Благородна княгиня Бент-Анат, божественна донька Рамзеса, жиє, кажуть в явній любови з молодим єреєм Сеті'вого дому.

— Ти безличнику! — крикнув Ані і очи єму засьвітились від гнїву. — Докажи то, що кажеш, а нї, то пропав твій язик!

— Кажи менї єго вирізати, так велить закон зробити клеветникови і зрадникови держави — сказав малий покірно, але й усьміхнув ся злобно при тім; — але сим разом нїчо єму не стане ся, бо на то, що кажу, можу й присягнути. То знаєте, що Бент-Анат проголошено нечистою, бо она годину а може й більше пересидїла в хатї парашіта. Там мала она сходини з тим єреєм. При других сходинах в сьвятини Гатшепсу застав їх Септа, перший гороскоп Сеті'вого дому.

— Хтож той єрей? — спитав Ані удаючи спокійного.

— Чоловік низького роду — відповів Нему — що учив ся в безплатній школї Сеті'вого дому, а котрий тепер толкує сни і славний з того, що робить стихи. Він називає ся Пентаур, а треба сказати, що він красний з лиця і ростом. А такий подібний до померлого батька могаря Паакера, як дві каплї води — чи ти видів єго коли, мій князю?

Намістник дивив ся понуро в землю і кивнув потакуючи головою; а Катуті відозвала ся:

— Яка з мене дурна! Карлик правду каже: Таже я виділа, як она спаленїла, коли єї брат сказав, що хлопцї хотять ізза него збунтувати ся против Аменї'го. Она лиш о Пентаурі думає а о нїким иншім!

— Добре, — сказав Ані — побачимо!

По тих словах попрощав ся він з вдовицею, котра коли він вийшов з города, сказала сама до себе:

Він був нинї так на все готовий і так ясно говорив, як рідко; але заздрість зачинає вже єго осліпляти і дасть єму незадовго пізнати, що єму годї обійти ся без моїх бистрих очий.

Нему пішов був слїдом за намістником.

Поза фіґовими корчами закликав він єго і шепнув єму борзо до уха, поклонившись глубоко:

— Моя мати, знає богато, достойний пане! Таже й сьвятий ібіс [2]) бродить по багнах, коли виходить на жир, чомуж би й тобі не здоймити коли золота з пороху на земли? Я би знав спосіб, як би ти міг поговорити зі старою так, щоби нїхто того не видів.

— Кажи! — замуркотїв Ані.

— Прикажи замкнути єї на один день до вязниці, переслухай єї відтак і випусти єї — обдарувавши єї, коли тобі зробить яку прислугу; в противнім случаю кажи їй дати буками. Але довідаєш ся від неї чогось незвичайно важного, о чім она й передомною завзято мовчить.

— Побачимо — відповів намістник, кинув малому кілька золотих обручок і сів до свого воза.

(Дальше буде).

---

[2]) Ібіс — птиця, котрої тепер нема вже в Єгипті; она вигинула. Було два роди тої птиці присьвяченої богови Тот. — Грецкий писатель Плютарх розповідає, що ібіс нищить їдовитих повзачів і перший научив лїкарів як прочищувати тіло, бо они виділи, як він набравши в дзюб води, сам себе прочищував. Найсовістнїйші єреї брали свою сьвячену воду до очищуваня з того місця, де ібіс пив, бо він не пе нїколи нездорової або затровної води, анї навіть не зближає ся до неї.

І н с е р а т и.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).